

ἀθῶος!.. (ἐξαπτομένη αἰφνιδίως) εἰ δὲ μή!.. (Τοῖζονσα τοὺς ὁδόν-
τας καὶ χειρονομοῦσα ἀπειλητικῶς) νὰ σχίσῃ ἡ γῆ καὶ νὰ σὲ κατα-
πιῇ, ἄθλιε, κακοηθέστατε!...

(Ἐξέρχεται μὲ ὀρμὴν, ὀλίπουσα τελευταῖον πλάγιον βλέμμα εἰς
τὸν καθρέπτην, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε στιγμηδὸν τὸ ὄλότης της).

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ

“ὦ! Τί νωθοὶ καὶ ἄξεστοι καὶ ἀπειροκάλοι ἦσαν
οἱ παλαιοὶ προπάτορες που τὸ χωριὸ ἐκτίσαν
σὲ τοῦτο τὸ παράμερο καὶ πυκνοφυτευμένο
κι’ ἀπόκορημο κατάρραχο νὰ βροῖσκειται κορυμμένο,
πὲρ’ ἀπ’ τὸν λειβαδόκαμπο, κι’ ἀπὸ τὸ δρόμο χῶρια
ποῦ φέρνει ἀπ’ τὰ Γιάννινα πρὸς τὰ κεφαλοχώρια.
Καὶ τὴν καθάρια μακρινὴ καὶ μονωμένη βρῦσι
με τὸ περίφημο νερὸ τὴν ἔχουνε ἀφίσῃ
σ’ ἐκεῖνον τὸν ξερότοπο, χωρὶς κἄν νὰ φροντίσουν,
με δένδρα καὶ με φυλλωσιές τὸ μέρος νὰ στολίσουν,
που ὀλημερίς ἀπ’ τὸ χωριὸ νέες, γοητές, κοπέλλες
συγχορηγαίνουν καὶ σειρὰ γεμίζουν τῆς βαρέλης.

Μὰ ἡ νεολαία τοῦ χωριοῦ με ζῆλο καὶ με γνώσι
ἀνέλαβε τὸ ἄτοπον αὐτὸ νὰ διορθώσῃ.

Δένδρα σκιερὰ ἐφύτευσαν στὰ γυμνωμένα μέρη
που πάντα ἥλιος ἢ βροχὴ ἢ παγετὸ ἀγέρι
ἀλύπητα τὰ ἔδεονε. Μὰ ἐκεῖ στὲς πρασινάδες
με πρόφασι ν’ ἀναπανθοῦν ἐρχόνταν οἱ ἀγάδες,
κι’ ἐκύτταζαν με ἀναίδεια καὶ προστυχιά μεγάλη,
ἂν ἔχῃ μαῦρα μάτια ἢ μιὰ, πόδια μικρὰ ἢ ἄλλη
ἀπ’ τὲς γυνῆκες τοῦ χωριοῦ, ποῦ γιὰ νερὸ πηγαῖναν
κι’ ὅσες γεμίζαν γλήγορα τὲς ἄλλαις περιομέναν.
Κι’ οἱ δημογέροντες εὐθύς, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα νοιώσαν,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ φορτικὸ τὰ δένδρα ξεροζῶσαν,
κι’ ἔμειν’ ἢ βρῦσι ἄδενδρη, γυμνὴ καὶ πέτρα μόνῃ
κι’ ἀνδρας κανεῖς ὅπως καὶ ποῖν, ποτέ του δὲν ζυγώνει.

Τί γνωστικοὶ καὶ φρόνιμοι καὶ πρακτικοὶ ποῦ ἦσαν
οἱ παλαιοὶ προπάτορες ποῦ τὸ χωριὸ ἐκτίσαν.

(Ἀπὸ τὰ Ἡπειρωτικὰ)

ΙΩΑΝ. ΑΛ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΗΣ